

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23Co/90/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813203765
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Kolek
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8813203765.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Koleka a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Daniely Babinovej v právnej veci navrhovateľky: D. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. L. X. č. XX, P., zastúpenej: JUDr. Jana Švantnerová, advokátka, Hviezdoslavova 9, Bardejov proti odporcovi: Y. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. J. XXXX/XX, L. V. B., zastúpenému: JUDr. Martina Čelková, advokátka, Štefánikova 22, Humenné, o zaplatenie 1.350 eur prísl., o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 8C/150/2013-123 zo dňa 26.01.2016 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Navrhovateľka je povinná nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľky. Rozhodol, že navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 100 %. Rozsudok odôvodnil tým, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala toho, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 1.350 eur a náhradu trov konania. Uviedli, že od decembra 2010 žili v odporcom v jednej domácnosti v V.. Od začiatku spolužitia všetky náklady na existenciu hradili každý v podieli 1. V apríli 2011 prišiel odporca do V. a oznámil navrhovateľke, že si zabudol doma platobnú kartu, a tak sa dohodli, že všetky poplatky a nákupy bude hradíť navrhovateľka a odporca jej potom dá 1 týchto nákladov. V novembri 2011 sa navrhovateľka s odporcom rozišli a dohodli sa, že polovicu nákladov, ktoré mali spolu na existenciu činí 1.350 eur. Súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že návrh navrhovateľky nie je dôvodný a preukázaný. Navrhovateľka sa domáhala zaviazania odporcu na zaplatenie sumy 1.350 eur na tom základe, že s odporcom žila v spoločnej domácnosti a od apríla do novembra 2011 ona uhrádzala všetky výdavky spojené so zakúpením stravy. Tvrdila, že odporca súhlasil počas ich spolužitia s tým, že navrhovateľke 1 takto vynaložených nákladov uhradí. Odporca takúto dohodu vo svojej výpovedi poprel. Uviedol, že aj on sa v danom období podieľal na financovaní stravy v ich spoločnej domácnosti, čo dokladoval výpismi zo svojho účtu v peňažnom ústave. Je pravda, že v správach adresovaných navrhovateľke sľúbil vrátiť finančné prostriedky. Ani jedna zo správ písaných odporcom však nie je uvádzaná výška finančných prostriedkov, ktoré by sa odporca zaviazal vrátiť, a preto tieto správy nemožno považovať za dôkaz potvrdzujúci dohodu účastníkov konania o vrátení 1.350 eur. Odporca v priebehu súdneho konania navyše tvrdil, že tieto správy písal len z dôvodu navrhovateľkiných vyhrážok. Navrhovateľka nepreukázala, že medzi ňou a odporcom bol uskutočnený taký právny úkon, z ktorého vznikla odporcovi povinnosť zaplatiť finančnú sumu 1.350 eur. Po vykonanom dokazovaní nebolo potvrdené, aby medzi účastníkmi konania bola uzatvorená nejaká pomenovaná alebo nepomenovaná zmluva, teda neboli v žiadnom záväzkovom vzťahu. Nárok navrhovateľkou požadovaný nemohol súd priznať ani ako náhradu škody. Základným predpokladom zodpovednosti za škodu je porušenie právnej povinnosti. V danom prípade nemožno konštatovať, že

odporca mal nejakú právnu povinnosť, túto porušil a navrhovateľke z takéhoto porušenia vznikla škoda. Nárok nemožno posudzovať ani ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľka žila s odporcom v spoločnej domácnosti družným spôsobom života. Akákoľvek forma spolužitia dvoch ľudí prináša so sebou aj situácie, kedy financovanie chodu domácnosti nie je rovnomerne rozložené medzi oboch partnerov. Navrhovateľka uvádzala, že vo vzťahu s odporcom bola ona tá, čo všetko platila a odporca ju finančne využíval. Ak by aj konštatovanie navrhovateľky bolo pravdivé, ona dobrovoľne zotrvala v takomto vzťahu a po jeho ukončení neexistuje zákonný dôvod na vrátenie polovice finančných prostriedkov vynakladaných na stravu. Keďže absentuje zákonný dôvod na vrátenie navrhovateľkou požadovaných finančných prostriedkov zo strany odporcu a ústna dohoda medzi účastníkmi konania o vrátení sumy 1.350 eur nebola potvrdená, súd návrh navrhovateľky zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie navrhovateľka. Namietala, že na poslednom pojednávaní ani nemala možnosť predniesť záverečný návrh. K veci samej uviedla, že ani odporca nepoprel, že s ním tvorili pár, ktorý spolu žil. Od apríla 2011 jej odporca tvrdil, že si zabudol platobnú kartu, a preto sa dohodli, že ich existenciu v V. bude hradíť navrhovateľka zo svojej karty a odporca jej prisľúbil, že polovicu z minutej sumy jej vráti. On sám vypočítal, že polovica sumy činí 1.350 eur a že jej túto sumu zaplatí akonáhle bude mať peniaze. Súd uveril tvrdeniu odporcu, že vrátenie peňazí vrátil pod hrozbami, napriek tomu, že jeho výpovede boli evidentne nevierohodné a jej žalobu zamietol, aj keď je zrejmé, že odporcove tvrdenia sú účelové. Ona počas súdneho konania napísala na súd viacero vyjadrení a stanovísk a stále opakovala jedno a to isté, naproti tomu odporca si stále niečo vymýšľal a klamal. Ona mu vždy jeho výmysly vyvrátila. Napríklad to, že im poslala peniaze jeho matka, ale v čase, ktorý vôbec nebol predmetom konania. Odporca predložil svoje výpisy z účtov a je zrejmé, že za financie, ktoré vybral, by určite v V. nemohol žiť. Napriek tomuto súd v rozsudku cituje ako jasnú vec. Vôbec sa sudkyňa nezaoberala jej tvrdeniami, len skonštatovala, že odporca jej sľúbil vrátenie pod vyhrážkami, pritom predložila fotokópie SMS správ, z ktorých je zrejmé, že odporca bez akejkoľvek hrozby z jej strany jej sľuboval vrátenie peňazí. Súd dospel k záveru, že ich vzťah, spolužitie bolo družobným spôsobom života, kde nie je financovanie rozložené rovnomerne. Toto tvrdenie nemá v zákone oporu. Neuzavrela s odporcom žiadnu písomnú zmluvu ako budú hospodáriť. Dohodli sa, že z jej príjmu sa bude platiť a odporca jej vráti polovicu. Nebol žiadny problém, odporca bol ochotný ním vypočítanú sumu vrátiť, len mala navrhovateľka čakať, kým odporca bude mať peniaze. To, že odporca sám v SMS správach potvrdil, že jej peniaze vráti je dôkazom toho, že nepomenovaná zmluva medzi nimi uzavretá bola. Práve jeho tvrdenie, že peniaze vráti je toho dôkazom. Odporca začal tvrdiť, že peniaze nevráti, až potom ako bol poučený, že tak má tvrdiť. Prvýkrát sa tak dozvedela z odporu. Odporca sa teda až následne začal brániť tým, že nemajú účastníci medzi sebou zmluvu a že jej sľúbil vrátenie len pod nátlakom. Nepreukázal, aký nátlak na neho vyvíjala a čím sa mu vyhrážala. Podľa jej názoru neabsentuje zákonný dôvod na vrátenie finančných prostriedkov. Odporca nepreukázal, že jej vrátenie sumy prisľúbil pod akoukoľvek hrozbou. Ona preukázala, že odporca bol ochotný jej sumu vrátiť z vlastnej vôle, pretože si je vedomý, že túto sumu stanovil a len účelovo teraz tvrdí, že sa mu mala vyhrážať. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že návrhu vyhovie.

3. Vo vyjadrení k odvolaniu odporca uviedol, že odporca predložil výpisy z jeho účtu za rozhodné obdobie, z ktorých jasne vyplýva, že platobnú kartu nielenže mal, ale aj ňou platil a vyberal si z nej hotovosť v meste, kde obaja spolu žili. Tvrdenia navrhovateľky, že sa odporca nepodieľal na úhradách a spoločných výdavkoch, sú len fabuláciou. Potom čo sa potvrdilo, že odporca vyberal značné sumy zo svojho účtu, navrhovateľka tvrdila, že tieto nepoužil na spoločné výdavky a je potrebné uviesť, že rovnako ani navrhovateľka nepreukázala, že finančná hotovosť, ktorú navrhovateľka používala podľa výpisov z jej účtu, že túto použila na jedlo a na výdavky iba pre odporcu. Odporca poprel akúkoľvek dohodu medzi účastníkmi a uviedol, že sa v danom období podieľal na financovaní stravy v ich spoločnej domácnosti. Je pravda, že odporca navrhovateľke prostredníctvom SMS správ potvrdil, že ňou požadované finančné prostriedky jej pošle aj keď vedel, že to je zo strany navrhovateľky neopodstatnená požiadavka, ale to len z dôvodu, že navrhovateľka sa opakovane vyhrážala ublížením odporcovi a jeho rodinným príslušníkom. Čo sa týka zmienovaných SMS správ, ani v jednej z nich nie je uvádzaná výška finančných prostriedkov, ku ktorým vráteniu by sa odporca zaviazal, a preto tieto správy nemožno považovať za dôkaz preukazujúci údajnú dohodu účastníkov konania. Z dôkazov doložených do spisu jasne vyplýva, že tvrdenia navrhovateľky sa nezakladajú na pravde, a teda návrh navrhovateľky je neopodstatnený v celom rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol. Odvolacia námietka, že navrhovateľka nemala možnosť predniesť súdu záverečné vyjadrenie nebola preukázaná. Pojednávanie dňa 11.01.2016 bolo odročené na vyhlásenie rozsudku na deň 26.01.2016. Prítomní účastníci, medzi nimi aj právna zástupkyňa navrhovateľky, termín pojednávania zobrala na vedomie. Právna zástupkyňa navrhovateľky sa na pojednávanie nedostavila a nevyužila svoju možnosť predniesť záverečnú reč. To, že dokazovanie bolo na pojednávanie dňa 11.01.2016 vyhlásené za skončené neznamená, že na ďalšom pojednávaní nemohli byť prednesené záverečné reči. Ani zo zápisnice zo dňa 11.01.2016 nevyplýva, že by sa navrhovateľka domáhala tejto možnosti. Nemožnosť prednesenia takéhoto záverečného stanoviska, aj keď by bolo procesným pochybením, nezakladá vzhľadom na odvolacie námietky nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že je dôkaznou povinnosťou navrhovateľky preukázať nielen dohodu o tom, že odporca sa jej zaviazal vrátiť určitú sumu finančných prostriedkov, ale aj o akú sumu sa jednalo. Predložené SMS správy síce potvrdzuje, že odporca sa zaviazal vrátiť navrhovateľke určitú sumu peňazí, avšak zo správ nevyplýva o akú sumu sa malo jednať (odporca v svojich správach nepotvrdil sumu 1.350 Eur, ako výšku svojho záväzku). Možnosť teda za správny považovať záver o tom, že navrhovateľka nepreukázala, že jej odporca má vrátiť práve žalovanú sumu 1.350 eur. Z dôkazov vykonaných počas konania sa nedá usúdiť aká bola dohoda účastníkov konania o tom, akú sumu peňazí má odporca zaplatiť navrhovateľke. Keďže nebola preukázaná výška pohľadávky navrhovateľky voči odporcovi, správne súd prvej inštancie návrh zamietol, a preto odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, má právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 CSP alebo 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí za podmienok ustanovených v § 429 ods. 2 CSP.